

Frică sau credință?

Scrisoare pastorală de Paște, 2024

Al Episcopului John Michael Botean

„Trezește -te, dormi și se ridică din morți, iar Hristos îți va da lumină.”

Urmăriți cu atenție atunci cum trăiți, nu ca fiind oameni nechibzuți, ci la fel de înțelepți, profitând la maximum de oportunitate, pentru că zilele sunt rele.

Efesenii 5: 14-17 (Nabre).

Era în octombrie 1962. Aveam șapte ani, în clasa a doua, și suficient de înalt pentru a privi pe fereastra sufrageriei noastre în curte. Președintele Kennedy a spus ceva la televizor. Nu am înțeles complet ce este, dar știam că există probleme. Văzusem filme ale norilor de ciuperci pe care le -au produs exploziile atomice și am înțeles că, într -un fel, despre asta vorbea președintele. În ochiul micului meu, am văzut nori minusculi de ciuperci care izbucneau în toată curtea. Oricât de mult a încercat părinții mei să mă protejeze de o veste atât de proastă, a existat tensiune în aer și am putut să o simt.

Din fericire pentru rasa umană la acea vreme, așa-numita „criză de rachete cubaneze” s-a încheiat fără război nuclear. „Ceasul Doomsday”, o imagine de pe coperta Buletinului oamenilor de știință atomici din 1947, a stat la șapte minute până la miezul nopții ca simbol al amenințării prezentate de războiul nuclear și alte catastrofe cauzate de progresele tehnologice nerestinate.

Ceasul Doomsday se află acum la 90 de secunde până la miezul nopții, stabilit la acea dată în ianuarie 2023. Potrivit Wikipedia, „Această ajustare a fost atribuită în mare măsură

riscului de escaladare nucleară care a apărut din invazia rusă a Ucrainei. Alte motive citate au inclus schimbările climatice, amenințări biologice, cum ar fi Covid-19 și riscurile asociate cu dezinformarea și tehnologiile perturbatoare.”^{1 1}

Vă scriu acum din perspectiva unuia al cărui somn este distrus progresiv de anxietate, de visul necunoscut, nemembrit, care se trezește cu o tremire. Versetul din scrisoarea Sfântului Pavel către Efeseni la începutul acestei scrisori are o semnificație specială pentru mine în aceste zile.

Trăim în vremuri temătoare. Nu vreau să spun că trăim în cel mai periculos timp din istoria umană, deși acesta poate fi cazul. Adică trăim în vremuri pline de frică, când evenimentele și circumstanțele se combină cu mica noastră înțelegere și informații pentru a ne umple de anxietate și teamă. Instabilitatea politică, războaiele de -a lungul pământului, schimbările climatice, pandemia - toate acestea contribuie la un fel de neliniște globală, din care putem observa niveluri crescânde de violență și ură peste tot, inclusiv în inimile noastre. Frica ne conduce ziua, ne întunecăm mințile și ne sufocând relațiile unul cu celălalt.

Frica se combină cu ușurință cu neîncrederea, minciunile și invidia pentru a crea un sentiment puternic și toxic de resentiment care otrăvește nu numai sufletul unuia care îl simt, ci și mediul, relațiile și toate celelalte elemente ale contextului social al unei persoane. Pe măsură ce împărtășesc resentimentele mele cu ceilalți, creez o comunitate de resentimente care se transformă ușor la ură, dușmănie și violență. Consolidându -și percepțiile reciproce despre realitate, această comunitate de resentimente se extinde pentru a cuprinde grupuri tot mai mari de oameni până când societățile și națiunile întregi devin prinși într -un fel de psihoză în masă, convinși că oricine din afara grupului este un dușman care trebuie cucerit sau un criminal care trebuie pedepsit.

Nimeni nu este imun la asta. În calitate de creaturi, ca animale, noi, oamenii, suntem cu greu să ne temem ori de câte ori este percepută o amenințare la viață. Sistemul limbic, acea porțiune a creierului implicată în „răspunsul luptei sau zborului”, ne poate activa și ne lăsa alternativ paralizați sau predispuși la acțiune violentă sau evadare. Este important să rețineți că aceasta este o reacție la amenințarea percepută, care poate fi sau nu reală.

În acest fel, se poate spune că tendința noastră de violență este „naturală”. Dar nu suntem doar animale. Am fost creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, înzestrat cu libertate și capacitatea de a iubi. Este posibil să nu putem comanda ce emoții experimentăm, dar suntem capabili să alegem reacția noastră la ele. Totuși, această capacitate nu este automată. O multitudine de factori, inclusiv sistemele de îngrijire, cultură și credințe, toate au un rol de jucat dacă vom răspunde la o situație dată cu frică și violență sau cu echanimitate și iubire.

Ce legătură are toate acestea cu Pascha (Paște)?

Este intenția mea în acest mesaj să -mi împărtășesc speranța, nu anxietatea mea. Sunt convins, în primul rând, că există speranță și că această speranță este reală. În al doilea rând, cred că această speranță nu se găsește în ceea ce mai degrabă numim inexact „natura umană”, cu atât mai puțin în ceea ce este adesea denumit „bun simț”.

Speranța nu poate fi găsită în ceea ce presupunem că este natura noastră umană. Uităm că ceea ce credem că este natura umană este realitatea distorsionată, slăbită și ruptă, care este rezultatul neascultării lui Adam. Această ruptură nu este ceea ce a presupus Hristos în a deveni om; Este ceea ce a vindecat. În această viață trăim consecințele căderii, chiar dacă sperăm în vindecarea oferită de Hristos, atât în această viață, cât și în viața care urmează.

Prin „bun simț” mă refer la realitate construită social, la ceea ce considerăm în mod necritic ca „adevăr”. Ceea ce numim „realitatea” este, într -adevăr Realitate pentru a nu fi copleșit de imaginea mai mare. Este plasa de siguranță psihologică care ne permite să continuăm viața noastră și să nu fim depășiți de disperare la ne semnificația noastră. Bunul simț ne permite să ne găsim locul în univers folosind concepte precum „Up and Down”, „Nord și Sud”, chiar dacă astfel de concepte se estompează la lipsa de sens într -un univers de aproximativ 200 de miliarde de galaxii. Cu toate acestea, vorbim și acționăm ca și cum ne -am gândit universul, ca să nu mai vorbim de noi înșine și chiar de Dumnezeu. Aceasta este o prostie.

Și este compus, desigur, de minciunile și distorsiunile deliberate prezentate de necesari de către influenți și de cei puternici ca adevăr pentru a ne înscrie (sau a pune în aplicare) colaborarea noastră cu proiectele lor corupte.

Atunci unde se poate găsi speranța?

Putem alege să dormim somnul care duce la moarte sau ne putem trezi la noua realitate oferită de Isus Hristos prin învierea sa. Cum funcționează asta?

Reacția noastră la o situație de criză nu este atât de diferită de modul în care trăim zi de zi. Dacă suntem hrăniți într -o atmosferă de frică și violență și dacă continuăm să hrănim frica și violența în noi înșine și cu cei din jurul nostru, vom răspunde la o criză cu frică și violent. De asemenea, dacă cultivăm un spirit de curaj și iubire, vom răspunde curajos și cu drag la orice criză se confruntă cu noi. Alegerea noastră de răspuns nu este făcută în momentul în care criza lovește, ci moment în moment și zi de zi în micile alegeri pe care le facem de -a lungul detaliilor minore ale vieții. Cu alte cuvinte, este obișnuit, nu reflecție, care ne conduce într -o criză.

Acest lucru este bine cunoscut de armată, care, printr -o exerciții și repetări neîncetate, inculcă obiceiurile de răspuns la diferitele scenarii cu care se poate confrunta cu un soldat în îndeplinirea datoriei sale. Este la fel cu piloții companiei aeriene și alte funcții care necesită o acțiune precisă și rapidă, cu foarte puțin timp pentru gândire.

Acest lucru este cunoscut și de biserică. Când ne salutăm unii pe alții cu „Hristos este înviat! - Hristos un înviat!” - Consolidăm credința fundamentală care stă la baza tuturor răspunsului creștin la rău. În primul rând, este recunoașterea directă, verbală, că problemele gemene din inima existenței - Evil și Moartea - sunt reale, sunt grave și trebuie să fie confruntate de creștinul individual, precum și de comunitatea creștină. Dar este, de asemenea, o afirmație a mijloacelor prin care creștinii trebuie să se confrunte cu răul și moartea. Cu alte cuvinte, tocmai în momentul critic al confruntării cu răul, chiar în acele momente când se pare că supraviețuirea noastră este amenințată, că avem nevoie de obiceiul de credință în învierea lui Isus Hristos, de la mormânt pentru a „începe” și ne îndrumă răspunsurile. Credința este arma pe care Dumnezeu, prin biserică, ne pune în mână în timp ce întreprindem această luptă.

Departe de a fi un simplu slogan, „Hristos este înviat” transmite întregul sens dinamic al misterului paschal.² Repetarea constantă în cursul liturghiei de Paște și în obiceiurile și conduita creștinilor bizantini de-a lungul sezonului paschal este destinată către către pentru a Consolidarea și consolidarea obiceiului de credință, astfel încât creștinul să poată apela la ea în acele momente din viață, atunci când este cea mai necesară o expresie robustă a acelei credințe.

Pentru că am fost hrăniți într-o falsă înțelegere a naturii umane și a „bunului simț”, trăim într-o realitate de zi cu zi, care este complet inconștientă a învierii, cu consecința că frica și violența sunt într-un fel justificate drept „normal” Răspunsul creștin la o amenințare. Am retrogradat această piatră de temelie a vieții creștine pentru o vacanță fericită de care ne bucurăm o dată pe an și că altfel nu are nicio influență asupra noastră în vreun mod practic. Politica noastră, sau economia sau filozofia, sau mai degrabă distorsionarea, credința noastră, mai degrabă decât invers. În mod critic, experimentăm frica pe care o purtăm în ADN -ul nostru, frica care ne determină să ne lăsăm pe oricine sau la orice lucru pe care credem că ne amenință supraviețuirea, ca fiind mai puternic și determinant al răspunsului nostru decât adevărul pe care credința noastră ne propune.

În consecință, trebuie să lucrăm cu adevărat pentru a face din credința noastră o valoare operațională în viața noastră. Fiecare dintre noi are ani de hrănire în „bunul simț” pentru a depăși pentru a lăsa cuvântul și promisiunea lui Dumnezeu să se contureze în noi. Această lucrare de depășire, pe care o numim viața noastră spirituală, ia multe forme, toate acestea fiind înțelese în sensul cuvântului „conversie”. Dimensiunile conversiei includ ascetismul sau autodisciplina, rugăciunea personală, Sfânta Scriptură și sacramentele, printre altele.

În biserica noastră, liturghia este cea care învață Sim credința noastră și cum trebuie să o trăim. Pentru creștinii bizantini, liturghia noastră este un element indispensabil al conversiei noastre. La încheierea lui Paschal Matins, chiar înainte de citirea „Învierii omiliei Sfântului Ioan”, cântăm: cântăm:

Astăzi este ziua învierii! Să ne bucurăm și să gloriez în această sărbătoare! Să ne îmbrățișăm unii pe alții. O, frați, să spunem: „Din cauza învierii, iertăm toate lucrurile celor care ne urăsc.” Să cântăm cu toții împreună: Hristos este înviat de morți, călcând moartea prin moarte și dăruind viață celor din morminte!

Este acea ultimă frază care este accentul nostru special aici: „cei care ne urăsc” este însăși definiția „inamicului”, adică, cel pe care Isus ne poruncește să -l iubim. Noi, care am fost destinați mormântului, ni s-a dat viață în învierea lui Hristos. Această nouă realitate înseamnă că putem trăi o viață nouă, una care uită frica, violența, ura și răzbunarea și, în schimb, este capabilă să ierte, să iubească și să se confrunte cu răul și moartea cu convingerea fermă că supraviețuirea noastră este garantată.

Mitul, poezia și filozofia nu pot face acest lucru. Tendința noastră contemporană de a încerca să explicăm învierea ne golește absolut credința asupra puterii sale. Regretatul pastor și predicator presbiterian, Frederick Buechner, îl spune în acest fel:

[T] aici sunt cel puțin la fel de multe moduri [de a explica învierea], deoarece există predici predicate în duminica de Paște. Putem spune că povestea învierii înseamnă pur și simplu că învățăturile lui Isus sunt nemuritoare ca piesele lui Shakespeare ... sau putem spune că învierea înseamnă că Duhul lui Isus este nedorit, pe care îl trăiește printre noi, modul în care Socrates De exemplu, în binele pe care l-a lăsat în urmă, în viața tuturor celor care își urmează marele exemplu ... Deci, ce cred că s-a întâmplat de fapt în dimineața în a treia zi după ce a murit? ... S-a ridicat cumva, cu viața în el din nou și gloria asupra lui. Și vorbesc foarte clar aici, foarte neplăcut. S-a ridicat. El a spus: „Nu vă fie frică.” (accentul adăugat) 3

„Singurul lucru pe care îl datorăm absolut lui Dumnezeu este să nu ne temem niciodată de nimic.”

- Sf. Charles de Foucauld

Dacă credința este cea mai mare armă a noastră în lupta noastră împotriva răului și a morții, frica este a lui Satana. Vă rugăm să înțelegeți că nu vorbesc despre credință ca exercițiu intelectual, un acord cu anumite propuneri sau teorii. Și nu vorbesc despre frică ca emoție. Frica ca emoție este, așa cum am scris mai sus, ceva în afara controlului nostru. Dar putem alege să rămânem în stare la care emoția ne-a adus sau ne putem pune credința - ceea ce înseamnă încredere și încredere în ceva sau în cineva mult, mult mai mare - cineva ca Isus Hristos, ceva precum învierea sa.

Vorbesc atât despre credință, cât și despre frică ca alegeri, ca poziție pe care o luăm în viața noastră, ca adevărul pe care ne-a păstrat viața noastră. Sunt incompatibile. A alege unul înseamnă a-l respinge pe celălalt. Încă o dată, alegerea pe care o facem în cazul unei crize va depinde de alegerile pe care le-am făcut din nou și din nou de-a lungul vieții noastre.

Poate surprinde unii dintre voi că consider că viața creștină este o problemă de pregătire pentru război - războiul lui Dumnezeu, războiul nonviolent împotriva răului și morții. Acesta este motivul pentru care creștinii timpurii și -au numit credința „calea” și s-au referit la martiri (prieteni și vecinii lor) ca războinici și sportivi. Suntem chemați să petrecem o pregătire pe viață pentru luptă, echipându-ne cu tot ceea ce vom avea nevoie pentru luptă, tot ceea ce Dumnezeu oferă victoria noastră.

În acest moment ne îndreptăm spre „sursa și vârful” credinței noastre, a Euharistiei divine și sfinte. Prin acest mister, Mântuitorul nostru ne -a lăsat mijloacele de a realiza în El tot ceea ce El a realizat pentru noi. Prin Euharistie, Hristos își îndeplinește promisiunea de a fi alături de noi „întotdeauna, până la sfârșitul verii” (Matei 28:20, Nabre) într-un mod foarte real, foarte fizic, foarte uman. Cel care este viu ne dă viață în sine. Pe măsură ce ne permite să împărtășim în viața sa, el împărtășește cu noi învierea lui.

Acum nu există niciun motiv să te temi. Din cauza învierii, acum există posibilitatea, cu liturgia, să spunem „iertăm toate lucrurile celor care ne urăsc”. Acum nu mai sunt dușmani, nimic de pierdut. Totul a fost deja dat. Aceasta este mărturia martirilor, bărbaților și femeilor a căror credință a cucerit frica și le -a permis să -și ofere viața ca o demonstrație a acelei credințe. Un martir, desigur, nu este pur și simplu cineva care moare, căci toți murim. Cu atât mai puțin putem numi un martir (în sensul creștin) pe cineva care este ucis în actul de a ucide alte ființe umane. Nu îi onorăm pe martiri pentru moartea lor, ci pentru martorul lor, ceea ce înseamnă „martiriul”. Și ceea ce sunt martorii este faptul că moartea a fost cucerită, o dată pentru totdeauna, în ele și, prin urmare, și în noi.

Așadar, să ne oferim darul credinței unul altuia acest Pascha, Paștele nostru de la moarte la viață, de la bunul simț la acțiunea inspirată de credință. Fiecare „Hristos este înviat!” Vino din dorința noastră dornică de a crede, chiar și atunci când găsim belief dificil. Și fiecare „într-adevăr este înviat!” răsună din adâncul inimilor noastre, inimile care ard cu dorința de tot ceea ce este bun, tot ceea ce este adevărat, tot ceea ce este frumos, pentru noi înșine și pentru toți cei care împărtășesc, care au împărtășit și care vor împărtăși, această lume minunată pe care Dumnezeu așa iubit, „că și -a dat singurul fiu, astfel încât toți cei care cred în el s-ar putea să nu piară, ci să poată avea viață eternă” (Ioan 3:16, Nabre).

Pentru El a cărui moarte care dă viață pe cruce și a cărei înviere de tragere a morții din mormânt a câștigat pentru noi victoria asupra răului și a morții să fie glorie și laudă și onoare, acum și mereu și pentru totdeauna!

Hristos a înviat! Într-adevăr, este înviat!

+John Michael

un păcătos, episcop